

BIOGRAM WOJCIECHA CHUDEGO 1947-2007

Wojciech Chudy urodził się 8 grudnia 1947 roku w Wieluniu w województwie łódzkim. Jego ojciec, Tadeusz Chudy, był księgowym, matka Anna pracowała w sklepie jako ekspedientka. Mieszkali we wsi Dąbrowa (obecnie stanowiącej przedmieście Wielunia), posiadali tam niewielkie gospodarstwo rolne: dom, sad, pole, małą pasiekę. 8 marca 1948 roku Wojciech Chudy został ochrzczony w Kościele Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny w Wieluniu.

Kiedy miał półtora roku, ujawniły się pierwsze symptomy choroby – postępującego zaniku mięśni, która spowodowała, że przez całe życie poruszał się na wózku. Rozpoczął w wieku sześciu lat naukę w szkole podstawowej w Dąbrowie przerwał, mając lat jedenaście, „za przyczyną obiektywnych trudności technicznych”, jak napisał w swoim życiorysie. Przez kilka lat pozostawał w domu, gdzie samodzielnie kontynuował naukę, bardzo dużo czytał, podejmował też pierwsze próby pisarskie – uwieńczone publikacją w regionalnej gazecie. Prowadził rozległą korespondencję, głównie z młodzieżą, z całej Polski; z listów właśnie dowiedział się o istnieniu szkoły podstawowej i średniej przy sanatorium we Wrocławiu.

W styczniu 1968 roku udał się do tegoż sanatorium i po zdaniu egzaminów został przyjęty do ósmej klasy, a od września kontynuował naukę w Liceum Ogólnokształcącym w Sanatorium Rehabilitacyjno-Ortopedycznym we Wrocławiu. Ukończył je w roku 1972 z wynikiem bardzo dobrym ze wszystkich przedmiotów.

Po maturze podjął studia z zakresu filozofii na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Jako uczestnik finału olimpiady polonistycznej zwolniony był z egzaminów wstępnych z języka polskiego. Na pierwszy rok został przyjęty jako student eksternista, uczęszczał jednak na wszystkie zajęcia; od drugiego roku kontynuował studia w trybie dziennym-stacjonarnym. Pod kierunkiem prof. Mieczysława Alberta Krąpca OP przygotował pracę magisterską na temat: „Poznanie istnienia jako elementu konstytuującego byt”. Dyplom magistra

(z wyróżnieniem) uzyskał 14 czerwca 1977 roku, w październiku rozpoczął studia doktoranckie. W roku akademickim 1977-1978 (na wniosek ks. prof. Tadeusza Stycznia) prowadził zlecone zajęcia dydaktyczne – ćwiczenia z etyki na Wydziale Nauk Humanistycznych. W 1978 roku ukończył także dwuletni międzywydziałowy kurs edytorski. Reaktywował i wydawał w latach 1976-1983 czasopismo Koła Filozoficznego Studentów KUL „Filozofia”.

13 października 1980 roku uzyskał stopień doktora na podstawie rozprawy „Refleksja «in actu exercito» i jej funkcja w poznaniu metafizycznym” (promotorem pracy był prof. Mieczysław A. Krąpiec OP).

W maju 1983 roku w Kościele Akademickim KUL wstąpił w związek małżeński.

W lipcu, sierpniu i wrześniu 1983 roku przebywał na Uniwersytecie Alberta-Ludwiga we Fryburgu na stypendium Gemeinschaft zur Forderung von Studienaufenthalten Polnischer Studenten in der Bundesrepublik Deutschland (GFPS), z którym to stowarzyszeniem w późniejszych latach współpracował, uczestnicząc w pracach komisji kwalifikującej studentów na wyjazdy stypendialne. Od 1 czerwca 1990 roku do 31 maja 1991 roku prowadził prace naukowo-badawcze w ramach stypendium Katholischer Akademischer Ausländer-Dienst (KAAD) na Uniwersytecie w Osnabrück w Niemczech i uczęszczał na seminaria prof. Heriberta Boedera.

13 kwietnia 1994 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego w zakresie filozofii (teorii poznania) na podstawie pracy „Rozwój filozofowania a «pułapka refleksji». Filozofia refleksji i próby jej przewyciężenia”. Tytuł profesora nauk humanistycznych uzyskał 16 listopada 2004 roku.

1 listopada 1980 roku zatrudniony został w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim na stanowisku dokumentalisty w Encyklopedii Katolickiej. W latach 1982-1989 prowadził ćwiczenia z etyki na Wydziale Filozofii Chrześcijańskiej i na Wydziale Nauk Społecznych (1983-1989).

Był jednym ze współzałożycieli Instytutu Jana Pawła II KUL. Uczestniczył w prowadzonych pod kierunkiem ks. prof. T. Stycznia pracach nad koncepcją i nad Statutem ośrodka studiów nad myślą i dziełem Papieża Polaka, uwieńczonych w roku 1982 decyzją Senatu Akademickiego KUL o powołaniu do życia Instytutu Jana Pawła II; miał znaczny wkład w tworzenie tego dzieła. Z dużym zaangażowaniem uczestniczył w przygotowywaniu pierwszych konwersatoriów i w opracowywaniu gromadzonych materiałów wydawniczych. Od 1 stycznia 1983 roku – nadal zatrudniony w Zakładzie Leksykograficznym – został oddelegowany do pracy w Instytucie Jana Pawła II KUL, pełnił funkcję sekretarza Instytutu. Od 1 października 1986 roku zatrudniony został na stanowisku starszego asystenta w tymże Instytucie, od 1 grudnia 1987 roku – adiunkta, w latach 1988-2000 pełnił funkcję zastępcy kierownika Instytutu. W okresie od 8 lutego 1988 roku do 1 października 1996 roku był zastępcą

redaktora naczelnego kwartalnika Instytutu Jana Pawła II KUL „Ethos”. Do końca życia pozostawał członkiem Zarządu i Rady Naukowej Instytutu Jana Pawła II i należał do kolegium redakcyjnego „Ethosu”.

W latach osiemdziesiątych prowadził prywatne seminaria poświęcone studiowaniu dzieł Hegla. W roku akademickim 1995-1996 i 1996-1997 prowadził gościnne wykłady monograficzne na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie na temat filozofii Hegla i filozofii kłamstwa.

W 1996 roku podjął pracę naukowo-dydaktyczną na rodzimej uczelni, co zawsze uważał za swoje powołanie: od 1 października – jako kierownik Katedry Filozofii Wychowania na Wydziale Nauk Społecznych KUL. 1 kwietnia 2000 roku został zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego, a od 2005 roku – profesora zwyczajnego. Wypromował sześciu doktorów. W latach 2003-2006 był redaktorem naczelnym zeszytu 2 („Pedagogika”) „Roczników Nauk Społecznych”.

Aktywnie uczestniczył w życiu naukowym, biorąc udział w licznych sympozjach i konferencjach, głosząc odczyty o charakterze naukowym, a także edukacyjnym i popularyzatorskim na terenie całej Polski. Szczególnie ważne było dla niego wystąpienie podczas sympozjum „Czy – i jak – prawda zobowiązuje?”, w którym uczestniczył na zaproszenie Ojca Świętego Jana Pawła II (od 11 do 13 sierpnia 1997 roku).

Pod koniec lat siedemdziesiątych związał się z opozycją demokratyczną, zwłaszcza ze środowiskiem Niezależnego Pisma Młodych Katolików „Spotkania” (w latach 1979-1989), a także z „Solidarnością”. Oprócz „Spotkań” współpracował przede wszystkim z Serwisem Informacyjnym NSZZ „Solidarność” Politechniki Gdańskiej i podziemną lubelską „Gazetą”. W czasach władzy totalitarnej w Polsce prezentował niezależną myśl filozoficzną w cyklach wykładów: na Uniwersytecie Gdańskim w maju 1981 i 1985 roku, na Politechnice Gdańskiej w maju 1985 roku, a także w duszpasterstwach akademickich: w Gdańsku w maju 1985 roku, Toruniu w latach 1982 i 1984, 1985, we Wrocławiu od 5 do 8 listopada 1984 roku i od 22 do 25 października 1985 roku, w Konfraterni Bydgoskiej od 20 do 23 października 1987 roku. Wykłady te prezentował później także dla parafii polskiej w Osnabrück w roku 1991.

W okresie od 1 lipca do 13 grudnia 1981 roku (formalnie do 31 lutego 1982 roku) był zastępcą redaktora naczelnego miesięcznika Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” „Miesiące”.

Zaangażowanie w sprawy swoich czasów wyrażało się także w jego działalności publicystycznej. Napisał ponad czterysta felietonów publikowanych w różnych periodykach. Miał stałe rubryki między innymi w czasopiśmie „Gwiazda Morza” („Życ i filozofować”), „Ład” („Nasz fin de siècle”), „LOS” („Skosem w prawo”), „List do Pani” („List od Pana”). Był stałym współpracownikiem między innymi dwumiesięcznika „Arcana”.

24 stycznia 1998 roku złożył z wynikiem pozytywnym egzamin dla kandydatów na członków Rad Nadzorczych w Spółkach Skarbu Państwa przed Komisją Egzaminacyjną przy Ministrze Skarbu Państwa w Warszawie. Od 1994 do 2002 roku był członkiem Rady Nadzorczej Rozgłośni Regionalnej Radia Lublin, a od roku 2006 – Rady Nadzorczej Polskiej Wytwórni Papierów Wartościowych.

Należał do Towarzystwa Naukowego KUL i Lubelskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Filozoficznego.

Był laureatem II Nagrody w Konkursie im. R. Schneidera (1981). Wyróżniony został Nagrodą POL-CUL (Australia, 1987), nagrodą rektora KUL za rozprawę habilitacyjną (1995), nagrodą Ministra Edukacji Narodowej i Sportu za książkę „Filozofia kłamstwa. Kłamstwo jako fenomen zła w świecie osób i społeczeństw” (2004). W 2001 roku otrzymał odznakę „Zasłużony Działacz Kultury”. Pośmiertnie został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Jego działalność naukowa i publicystyczna obejmowała takie dziedziny, jak: filozofia poznania, metafizyka, filozofia człowieka, nauczanie Jana Pawła II, myśl filozoficzna G. W. Hegla, antropologiczne i aksjologiczne aspekty niepełnosprawności, szeroko rozumiana problematyka społeczna.

Do ostatnich tygodni życia, mimo gwałtownie pogarszającego się stanu zdrowia, pracował zawodowo i twórczo. Kończył prace nad podręcznikiem etyki pedagogicznej.

Zmarł 15 marca 2007 roku w Lublinie.